

Kristina Škrabalová

DO HLUBIN VLASTNÍHO JÁ

Příběh o hledání, nalézání a o vůli nevzdávat se.

Příběh, který bude inspirovat.

VIETNAM, KAŠMÍR, HIMALÁJE

Poté, co jsem v porozchodovém deliriu dala výpověď, hodila za hlavu kariéru úspěšné právničky, sbalila si saky paky, vystěhovala se z dosavadního bytu, koupila jednosměrnou letenku někam do neznámého Vietnamu, a aniž bych kdykoli předtím byla kdekoli v Asii, nasedla napůl v rauši do letadla...

Po tom všem teď stojím tady, před letištní halou v nějaké šílené prdeli světa.

Kde že to vlastně jsem? Jo aha, Hanoj...

Vyděšeně koukám kolem a hlavou mi běží jediné: do prčic Škrabalová ty ses fakt úplně zbláznila...co tady teď jako sakra budeš dělat....?

MOTORKY

DALAJLAMA

Jiří na mě nevěřícně koukal. Asi jsem byla první člověk, kterého potkal, který nebyl úplně odvázaný z toho, že může mít fotku s Dalajlámou.

„Víš co, ono to je celkem mimořádná věc. A já normálně musím vždycky řešit, že lidi se s ním chtějí za každou cenu potkat a já pak musím být ten zlej, co je odmítá. A ty teď jako jedna z mála můžeš jet a nechceš..?“

„No...to není, že nechci jet. Já si vážím té možnosti. Jen si prostě myslím, že jsou vhodnější adepti, kteří by tam měli jet místo mě. Já Dalajlámou za každou cenu vidět nemusím.“

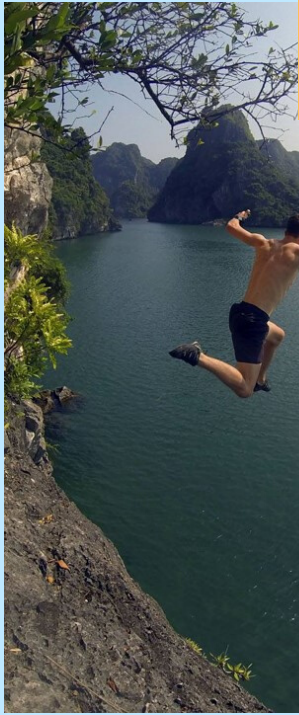
„Hele je to na tobě. Jestli se rozhodneš nejít, tak to budu respektovat. Ale přijde mi to jako naprostá blbost, abys nejela. A já bych byl raději, kdybys to prostě neřešila a normálně s námi jela.“

Tak tohle je typický Jiří. Jakože dělej si co chceš, ale stejně je jasný, jak chci, aby to dopadlo.

Normálně by mě to asi štvalo. Ale teď mi to vlastně dost lichotilo.

Chce, abych jela s nimi. Hmmm. Jsem žádané zboží... Hmmm.

„No..., tak dobře. Tak já se teda přidám, “ vypadne ze mě nakonec.

ADRENALIN

Podívala jsem se dolů a zastavil se mi dech... Tohle přece nemůžu skočit, to si snad děláte srandu!
Ty bláho, ale slézt dolů to nejde, já to asi fakt musím skočit...
Sakra do prčic, vždyť já nemám žádné lano, já fakt poletím až dolů...!
Já kráva pitomá, to byl zas jednou skvělý nápad!!! Že prý DWS, to je skvělý, to si užiješ, k lezení žádný lano nepotřebuješ, totální svoboda...do háje!
Šmankote marjápanno, vždyť já už se neudrším, já musím skočit... Do prčic, do prčic, vždyť tohle je šíleně vysoko! Jste se všichni zbláznili?!?
Vždyť se zabiju! Do prdele sakra práce, mě už pomalu sklouzávají nohy... Sakra, sakra, sakra!
Já už fakt musím skočit...
Tak jo... Tak ne... Tak jo....Tak ne.... Mami pomoooooc!
Do prčic tak jo... Tak teda jo.... Do řiti... aaaaaaaaaaaaaa!
Žbluňk...
A bylo to.
A já měla pocit, že jsem se znovu narodila.

POZNÁNÍ

POCHOPENÍ

Obklopená úchvatnými skalami, v srdci přírody, v divokém Laosu, daleko od požadavků a nátlaku moderního světa, ležím na zemi, koukám na hvězdy a Josh mi povídá:

„Já jsem taky vyrazil na cesty, abych si něco vyřešil, něco našel. To „něco“, co hledám já, ty, i všichni ostatní tady. A i když už jsem na cestách nějakých pár desítek měsíců, stejně jako ostatní jsem to něco pořád nenašel. Ale víš co, ono na tom už vlastně nezáleží. Je mi fajn. Je mi opravdu fajn.“

Pochopila jsem, co tím myslel. Podívala jsem se nad sebe, na laoské nebe plné hvězd. Podívala jsem se kolem sebe, na klidnou spící přírodu. Podívala jsem se před sebe, čekal mě další pohádkový lezecký den na pohádkovém místě.

Už chápu. I cesta může být cíl. A pomíjivost je všudypřítomná a silnější než cokoli jiného. Lidé míní a život mění.

A jediná cesta ke štěstí vede skrze umění radovat se z toho, co má člověk právě před nosem, nehledě na to, co bylo, je a bude.